

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania W. S.
przeciwko Zakładowi Emerytalno-Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury i renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2024 r.,
zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt I USK 196/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 3 stycznia 2024 r. oddalił wniosek ubezpieczonego W. S. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Leszka Bieleckiego od rozpoznania sprawy o sygn. akt I USK 196/23.

W. S. złożył zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Najwyższego, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę przez wyłącznie od rozpoznania sprawy I USK 196/23 sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego; ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz zniesienie postępowania z udziałem sędziego Sądu Najwyższego Agnieszki Żywickiej i

Roberta Stefanickiego, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego obowiązku zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu kasacyjnym.

Składający zażalenie podniósł zarzuty naruszenia: (-) art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do braku wyłączenia od rozpoznania sprawy SSN Roberta Stefanickiego, które implikuje nieprawidłowe obsadzenie Sądu, a w konsekwencji pozbawienie ubezpieczonego prawa do niezależnego, bezstronnego i niezawisłego Sądu w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP rozpatrującego jego wniosek; (-) art. 49 § 1 w związku z art. 379 pkt 4 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie; (-) art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE w związku z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, przez ich błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, że Polska nie jest związana prawem UE, a polski ustawodawca niezależnie od woli ustrojodawcy może kreować przepisy regulujące powoływanie sędziów z naruszeniem zasady niezależności sądownictwa oraz podziału władzy (art. 177 w związku z art. 10 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Sądy Powszechne są sądami europejskimi, a w konsekwencji muszą być sądami ustanowionymi przez prawo w myśl art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności; (-) art. 49 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie, sprowadzające się do błędnego przyjęcia w zaskarżonym postanowieniu, że sposób wybrania Roberta Stefanickiego na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego nie ma wpływu na jego osobiste preferencje i negatywny stosunek do sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 oraz § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zażalenie do

Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie ulega wątpliwości, że przedmiotem niniejszego zażalenia nie jest postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną lub postanowienie odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, albo orzeczenie sądu drugiej instancji uchylające wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania.

W judykaturze jednolicie przyjmuje się, że katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, jest określony w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., przy czym wyliczenie to ma charakter wyczerpujący (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2022 r., III CZ 229/22, LEX nr 3480445; z dnia 14 lutego 2023 r., I PUNP 1/22, LEX nr 3508927; z dnia 28 sierpnia 2023 r., III CZ 8/23, LEX nr 3602028; z dnia 8 listopada 2023 r., III PZ 8/23, LEX nr 3622602). Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują zatem możliwości wniesienia do Sądu Najwyższego zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego, w tym na postanowienie w przedmiocie oddalenia wniosku o wyłączenie sędziego.

Przedstawionej na wstępie reguły procesowej w kwestii dopuszczalności zażalenia nie modyfikują wskazane w zażaleniu przepisy prawa międzynarodowego, choćby implikowały nieważność postępowania przed Sądem Najwyższym.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 1 i 2 oraz art. 394¹ § 3 w związku z art. 398⁶ § 3 k.p.c.

[SOP]

[ms]

